

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci
žalobce: V.V., B., nar. X, K. B. 23, 301 00 P., *zastoupen: Mgr. Roman Seidler, advokát, Malická 1576/11, 301 00 Plzeň*, proti **žalovanému:** Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, pošt.schr.21/OAM, IČ 00007064, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2015 č.j. OAM-524/ZA-ZA02-P17-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě tvrdil, že podle jeho názoru správní orgán porušil ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Žalobce připomněl, že mu byl vydán povolávací rozkaz, který žalobce dosud nepřevzal a na základě kterého má být povolán do ozbrojeného konfliktu

na východní Ukrajině, a proto žalobci hrozí v zemi jeho původu trestní stíhání a trest za odepření výkonu vojenské služby, což žalobce považuje za pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Žalobce připomněl, že tento důvod je za pronásledování považován také dle společného postoje ze dne 4.3.1996 o harmonizovaném používání definice pojmu uprchlík, stejně jako v kvalifikační směrnici. Žalobce považuje povolání k výkonu vojenské služby v souvislosti s probíhajícím konfliktem na Ukrajině v rozporu s jeho svědomím a náboženským vyznáním, když například dle článku 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nikdo nesmí být nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je v rozporu s jeho svědomím nebo náboženským vyznáním. Žalobce poukázal na Nález Ústavního soudu Pléna ÚS 18/98, podle něhož součástí svobody myšlení, svědomí a náboženského vyznání je i právo nevykonávat vojenskou službu, pokud by byl takový výkon v rozporu se svědomím nebo náboženským vyznáním jedince. Jde o právo absolutní, které není možno omezovat zákonem. Žalobce připomněl, že v rámci ozbrojeného konfliktu dochází k páchání válečných zločinů, a proto se dle vlastního přesvědčení odmítá účastnit takových bojových akcí, kdy by mohlo dojít k páchání válečných zločinů či ke krutému násilí na civilistech. Podle humanitární organizace Human Rights Watch dochází k porušování mezinárodního humanitárního práva, kdy v jednání ukrajinské armády v souvislosti s používáním kazetové munice či raketometných systémů BM21 proti civilním čtvrtím dochází k páchání válečných zločinů. Je tedy zcela proti myšlení, svědomí a náboženskému vyznání žalobce účastnit se válečného konfliktu. Dle žalobce ozbrojený konflikt nadále probíhá. Ve vztahu k ustanovení § 14a zákona o azylu žalobce argumentoval, že je nutné považovat za vážnou újmu donucení k výkonu vojenské služby přes jeho myšlení a náboženské vyznání. Dále je nutné považovat za hrozící vážnou újmu vystavení trestnímu stíhání či trestání. K okolnosti, že skutečné bydliště žalobce v zemi původu není v části ozbrojeného konfliktu, žalobce uváděl, že je toto irelevantní, když jeho důvod pro mezinárodní ochranu práv je nucení do účasti v ozbrojeném konfliktu, nikoli okolnost vztahující se k jeho bydlišti. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005 sp.zn. 6 Azs 235/2004, podle něhož postačí, že žadatel o udělení azylu své pronásledování prokáže svou vlastní věrohodnou výpovědí. Podle Nejvyššího správního soudu a jeho rozsudku ze dne 30.9.2008 sp.zn. 5 Azs 66/2008 pokud nelze určité tvrzení žadatele doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy, je správní orgán povinen z takového tvrzení vycházet. Žalobce navrhl důkaz svým výsledkem.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce v pohovoru výslovně uvedl, že nástup do vojska odmítá, protože nechce bojovat, má z toho hrůzu. Byl přesvědčen, že jelikož se vyhnul výkonu základní vojenské služby (sám připustil, že v důsledku užití korupčního jednání), nebude nyní povoláván. V žádosti uvedl řecko-katolické vyznání, nicméně žádnou souvislost mezi svým vyznáním či svědomím a odmítáním k nástupu výkonu vojenské služby v průběhu řízení neuvedl. To navzdory výslovné formulaci dotazu za žalovaného na důvody žalobcova postoje. Žalovaný se proto takovým důvodem zabývat nemohl. Žalovaný odkázal například na rozsudek sp.zn. 5Azs 24/2003 ze dne 18.12.2003 nebo sp.zn. 5Azs 50/2003-47 ze dne 26.2.2011, podle nichž správní orgán nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné. Další námitky uvádějící vyznání a svědomí žalobce jako důvod snahy vyhnout se převzetí povolávacího rozkazu proto žalovaný hodnotí jednoznačně účelově. Byly použity v situaci po vydání napadeného rozhodnutí, kdy původní žalobcem uvedené zdůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu nevedlo k jejímu udělení a žalobce se svou žádostí neuspěl. Žalobce se po seznámení

s podkladovými informacemi k nim nevyjádřil, přestože o nich byl dostatečně informován. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2012 č.j. 8Azs 6/2012-27, podle něhož „povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl v průběhu správního řízení.“ Podle žalovaného nebyly pominuty informace o porušování lidských práv v ozbrojeném konfliktu na Ukrajině, nicméně tvrzení žalobce nezakládají důvodnost předpokladu, že právě on bude v případě návratu nucen čelit jejich konkrétním projevům. Branná povinnost je legitimní občanskou povinností a mezi důvody relevantními z hlediska azylu či doplňkové ochrany není bez dalšího obava z povolání či z rizika účasti na bojových akcích, ani obavy z případného postihu za vyhýbání se nástupu vojenské služby. Žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29.7.1994 č.j. 6A 502/94-39, podle něhož „povolávání občanů k výkonu vojenské služby není ještě pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení.“ Ve vztahu k ustanovení k § 14a zákona o azylu a k obavám žalobce ze zhoršující se bezpečnostní situace na západě Ukrajiny žalovaný uvedl, že popisované události je nezbytné hodnotit v souvislosti s konkrétním případem žalobce. K bezpečnostní situaci žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7Azs 265/2014-17 ze dne 15.1.2015, podle něhož „na Ukrajině nelze klasifikovat situaci jako totální konflikt, neboť probíhající konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný na východní části Ukrajiny a jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“

Součástí **správního spisu** je především žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8.6.2015, ve které je vyplněno náboženské vyznání řecko-katolické. Nicméně k důvodům opuštění vlasti žalobce uvedl, že k tomu došlo 19.4.2015, když mu z vojenské správy začaly přicházet povolávací rozkazy. Rozkaz nepřevzal a utekl do České republiky. Jeho kolega to udělal a odvedli ho pak do armády. Žalobce odjel na návštěvu do České republiky za matkou a čekal, až se situace uklidní, že se vrátí, ale volala jim babička z Ukrajiny, že za ním přišli s dalším povolávacím rozkazem. Babička jim řekla, že odjel do zahraničí. V případě návratu do vlasti se obává, že ho odvedou do armády a pošlou do armády a pošlou na Donbas. Ve vlastnoručně psané příloze k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl žalobce, že opustil Ukrajinu v souvislosti s tím, že mu přišel povolávací rozkaz, a proto se bojí, aby ho neodvedli na Donbas do války. V pohovoru před správním orgánem žalobce uváděl, že do jeho zaměstnání začali pracovníci vojenské správy docházet od března. Za ním přišli poprvé 17.4.2015. Nadřízená mu řekla, že pracovníci vojenské správy přinesli povolávací rozkaz a že se má dostavit k řediteli závodu. Tím žalobce varovala a on utekl domů, byl to pátek, a v neděli tedy odjel do České republiky. Druhý povolávací rozkaz mu chtěli doručit před týdnem. Byla doma babička a řekla jim, že je v zahraničí. Na dotaz, proč žalobce odmítá nástup do vojska, uvedl, že má z toho hrůzu. Nebyl ani na vojně, brannou povinnost zařídili, roznášení povolávací rozkazy, tedy muž absolvuje pak prohlídku před komisí, pošlou ho na výcvik a odtud pak bojovat. Žalobci bylo známo, že spousta lidí zemřelo. K okolnostem nevykonání základní vojenské služby žalobce uváděl, že dostal povolávací rozkaz a otec mu zařídil potvrzení od lékaře, že je nemocný, a proto není schopen vojenské služby ze zdravotních důvodů. Žalobce poté byl přesvědčen, že když nevykonával základní vojenskou službu, nepřijde mu povolávací rozkaz. Ale nedávno odvedli i jeho kolegu z práce, řekli mu, že by měl jít na výcvik a pak pokračovat na Donbas. Říkají jim, že za

vyhýbání se vojenské povinnosti jim hrozí vězení. Když by žalobce podepsal převzetí povolávacího rozkazu a nedostavil se před komisi, hrozí mu vězení. Žalobce však žádný povolávací rozkaz nepodepsal, proto utekl, aby mu nemohl být předán. V případě návratu na Ukrajinu by mu hrozil pouze nástup do armády, jiné problémy neměl.

Správní orgán opatřil informaci Ministerstva zahraničí České republiky ze dne 21.5.2015, podle níž ukrajinská legislativa postih neúspěšných žadatelů o azyl ze strany státních orgánů neumožňuje, ani nejsou známy případy postihu navrátilivších se uprchlíků. Informacemi o znevýhodňování nebo diskriminaci ze strany státních orgánů zastupitelský úřad v Kyjevě nedisponuje. Dále byly opatřeny zprávy Freedom House z 28.1.2015 o svobodě ve světě v roce 2015, zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 1.6.2015 týkající se stavu lidských práv na Ukrajině v prvním pololetí tohoto roku, informace Ministerstva zahraničních věcí z 1.8.2014 o politické situaci v zemi, informace z Human Rights Watch z 29.1.2015 – jde o výroční zprávu, výroční zpráva Amnesty International z 25.2.2015 za rok 2014 a 2015. S těmito zprávami byl dle protokolu ze dne 15.7.2015 žalobce seznámen a vyjádřit se k nim nechtěl a nechtěl je ani doplnit.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno činit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Výslovně sdělil, že nebyl nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace, a neuvedl, že by se ve své vlasti jakkoliv politicky angažoval. Správní orgán nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, když žalobce neuvedl žádné problémy související s jeho rasou, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo s politickým přesvědčením, pro které by se obával návratu do vlasti a žádal o mezinárodní ochranu. V průběhu pohovoru žalobce popřel, že by ve vlasti měl jakékoliv potíže s ukrajinskými orgány. Jako důvod odjezdu uvedl obavu z povolání do armády a poslání do míst probíhajících bojů na východě země. K těmto obavám správní orgán konstatoval, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud se tato povinnost týká všech obyvatel Ukrajiny bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je legitimní občanskou povinností a podle Ženevské konvence není vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka „člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu do vojenské služby je jeho averze z vojenské služby nebo strach z boje.“ Žalovaný odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 6A 508/97, podle něhož „povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním z důvodu náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při vojenských akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava, že by v souvislosti s dezercí mohl být trestně stíhán. Podle žalovaného samotná povinnost každého občana Ukrajiny účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci dalšího výcviku i bojových operací, pokud je zaměřena na veškeré bojeschopné muže, nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany státních orgánů.“

Správní orgán se zabýval ve vztahu k § 14 zákona o azylu rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce vzhledem k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce nevyplynul žádný zřetelný důvod pro udělení tohoto typu azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která si na život vydělává prací, a jeho zdravotní stav je dle jeho prohlášení dobrý. Nadto se žalobce výslovně humanitárního azylu ani nedomáhal a na tento typ azylu není právní nárok.

Podle žalovaného žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, neboť tuto lze shledat v případě nebezpečí, mučení či nelidského zacházení nebo trestu pouze tam, kdy takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv kde vůbec nastat nemusí, či jen případně přidružením se jiných okolností, které dosud nelze předjímat. Žalovaný nezjistil žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že by žalobce byl na Ukrajině vystaven skutečně hrožícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy jde o osobu, proti které ve vlasti nikdy nebylo vedeno žádné trestní stíhání a která se ani nezmínila o žádném jednání vůči sobě ze strany státních orgánů a orgánů Ukrajiny, které by bylo možné za vážnou újmu ve smyslu tohoto ustanovení vůbec označit. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť je jednou z nejzákladnějších občanských povinností a nelze tak stejně za vážnou újmu považovat případný postih, jemuž by byl vystaven v případě odmítnutí nastoupení k jejímu výkonu. Vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v České republice dle § 372 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. Podle zmíněných informací nic nenásvědčuje ani tomu, že by žalobce v případě návratu do vlasti byl jakkoli postižen za svoji azylovou žádost. Žalovaný poukázal na citovanou informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 21.5.2015, podle níž ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o azyl a zastupitelský úřad ČR nedisponuje informacemi o znevýhodňování takových osob státními orgány. Správní orgán při posuzování, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu konstatoval, že si za tímto účelem obstaral aktuální informace o současné situaci na Ukrajině. Z těchto informací citoval a dále uvedl, že posoudil individuální situaci žalobce, který žil a naposledy byl přihlášen k pobytu ve městě Bolechiv v Ivanofrankivské oblasti na západě Ukrajiny, kde není bezpečnostní situace negativně ovlivněna událostmi v Doněcku a Luhansku. Ve městě Bolechiv babička žalobce vlastní dům, který může žalobce obývat stejně jako během předchozího pobytu, tedy v místě nacházejícím se pod plnou kontrolou současné vlády. Na základě opatřených informačních zdrojů žalovaný shrnul, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

K námitce žalobce, že splňuje všechny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to zejména podmínky uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu, soud uvádí, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovoru neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) azylového zákona. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12

písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že není a nebyl nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace, a následně při pohovoru výslovně sdělil, že ve vlasti nikdy žádné politické problémy neměl.

Žalobce vyslovil obavy z případného nástupu do armády. Žalovaný situaci žalobce posuzoval na základě informací o Ukrajině z různých zdrojů a soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného, které je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Zhoršená bezpečnostní situace se týká 2 oblastí z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, a netýká se dříve žalobcem obývané oblasti Ivanofrankivské. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že má obavy z odvodu do armády, neboť by mu hrozila smrt. Soud k tomu uvádí, že tyto žalobcem shora uvedené důvody nejsou azylově relevantními. Nejsou samy o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Azylově relevantní by bylo odmítání podílet se na bojových akcích z hlediska přirozenoprávních, mezinárodním společenstvím obecně odmítaných důvodů, jako jsou např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu apod. Nikoliv však z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život (viz rozsudek Vrchního soudu ze dne 19.8.1994, č.j. 6 A 509/94-27). Samotné odmítání vojenské služby, které by bylo odůvodněno obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá právo na přiznání mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení, a to ani v případě, že by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.

Pokud jde o v žalobě poprvé uplatněné tvrzení, podle něhož žalobce považuje povolání k výkonu vojenské služby za porušení článku 15 Listiny základních práv a svobod, neboť je to v rozporu s jeho svědomím a náboženským vyznáním, soud toto tvrzení má za účelové a nevěrohodné jednak vzhledem k tomu, kdy bylo prvně vzneseno, a za druhé proto, že nekoresponduje s obsahem žalobcova pohovoru, kdy žalobce naopak nevyjadřoval jiné obavy, než strach z boje, resp. z povolání k výkonu vojenské služby. Je zřejmé, že žalobcem uváděné důvody odpírání vojenské služby nesouvisí s uplaňováním svobody myšlení, svědomí a náboženského vyznání. Žalobce ve správním řízení naopak podrobně popisoval, jak se vyhýbal i základní vojenské službě a poté i převzetí povolávacího rozkazu. Za této situace bylo neudělení azylu žalobci žalovaným v souladu se zákonem. Žalovaný správně poukázal i na související judikaturu, výše v tomto rozsudku citovanou.

Soud má za to, že bylo správními orgány v dané věci učiněno dostatečné skutkové zjištění v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, kdy se žalobce ve správním řízení opakovaně měl možnost k věci vyjádřit, a to v rámci sepisu žádosti, písemného vyjádření k žádosti, při pohovoru a v rámci seznámení s podklady podle § 36 odst. 3 správního řádu. Z těchto důvodů byl jako nadbytečný zamítnut návrh na provedení důkazu výsledkem žalobce před soudem.

Doplňková ochrana **podle § 14a zákona o azylu** se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem,

nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.10.2008 č.j. 5Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce, z jím doložených materiálů, z materiálů z řízení o správním vyhoštění, z výpisu z evidence cizinců a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Soud souhlasí se závěry a s odůvodněním žalovaného, který došel k závěru, že podmínka stanovená v § 14a azylového zákona není splněna, tedy že žalobci vážná újma nehrozí. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z informací, které žalovaný k posouzení měl k dispozici, vyplývá, že trest smrti byl na Ukrajině v roce 2003 zrušen. Žalovaný se také zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl vystaven na Ukrajině skutečně hrozcímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Jak již bylo shora uvedeno, z informací o zemi původu žalobce bylo zjištěno, že zhoršená bezpečnostní situace panuje ve 2 oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Ve zbytku země, vč. žalobcem dříve obývané Ivanofrankivské oblasti, je bezpečnostní situace stabilní.

K námitce žalobce, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu je fakt, že na území Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, soud stejně jako žalovaný poukazuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, který dovodil, že situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 264/2014). Soud se proto ztotožňuje s žalovaným v tom, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle

§ 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 23. května 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně